

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Nenapravitelný boxer

Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Psí průšviháři

Nenapravitelný boxer

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tui T. Sutherlandová
Psí průšviháři – Nenapravitelný boxer – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

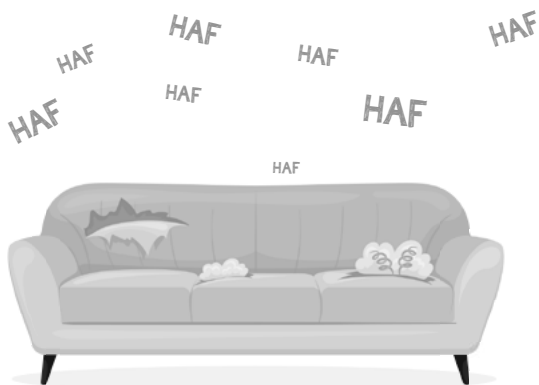
Nenapravitelný boxer

Napsala Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Pro Naomi ☺

Kapitola 1

Abych řekla pravdu, chtěla jsem psa, aby se moje nejlepší kamarádka zase stala mojí nejlepší kamarádkou.

Ten plán moc nevyšel. Naopak, všechno ještě mnohem víc zhoršil.

Ale jak jsem měla vědět, co se stane? Mohl za to pan Sanchez. Neměl mi říkat o těch nákupech.

Byla říjnová sobota. Už jsem si udělala všechny domácí úkoly kromě nějakých věcí na dobročinný projekt pro slečnu Applebaumovou, takže naši souhlasili, abych si šla hrát ke svojí kamarádce Róze s jejím novým pejskem, pudlíkem Bublinou.

Když jsem ale k Sanchezovým zavolala, telefon zvedl pan Sanchez a řekl mi, že Róza není doma. Což by stačilo,

ne? Nic víc říkat nemusel! „Promiň, Michelle, ale Róza není doma. Vyřídím jí, že jsi volala.“ A pak by byl můj táta v pohodě a celá ta šlamastyka s Tombem by se vůbec nestala.

Místo toho pan Sanchez řekl: „Promiň, Michelle, ale Róza není doma. Jela s maminkou a Pippou na nákupy.“

Proč mi to musel říkat? Myslím to vážně! Někdo zjevně nerozumí uvažování desetiletých holek.

Odpověděla jsem: „Moc děkuju, pane Sanchezi. Vyřídíte jí prosím, že jsem volala.“ A pak jsem pět minut stála u telefonu a prováděla dechová cvičení, která mě naučila máma, abych nebrečela. Jasně, taky jsem od ní současně dostala přednášku, že pláč je v pořádku, a když potřebuju, měla bych pustit emoce ven, jenže podle *mě* asi není nejvhodnější chvíle na „pusť svoje emoce ven“ třeba během hodiny tělocviku, když si vaše nejlepší kamarádka právě vybrala do družstva někoho jiného.

Takže jsem v poslední době zvládala dechová cvičení na jedničku.

Po chvíli nakoukl přes zábradlí schodiště můj starší brácha a upřel na mě svůj pohled.

„Michelle?“ řekl. „Slyším tě dýchat až do pokoje.“

„No a?“ vyštěkla jsem. „To bys snad chtěl, abych dýchat přestala? Až tak ti leze moje *existence* na nervy, Deandre?“

Obočí mu vystřelilo vzhůru. „Hele, vím, že *já* jsem nic neprovedl,“ prohlásil. „Takže si do mě určitě projektuješ

vzteky, který souvisí s někým jiným. Nechceš si o tom promluvit?“

Asi bych se měla zmínit, že oba naši rodiče jsou psychologové. Jsou posedlí komunikací, rodinnou dynamikou, mluvením o problémech a tak podobně. Trochu se to na nás s Deandrem přeneslo.

„Nechci,“ odsekla jsem, posadila se na spodní schod a podepřela si bradu. Přes rameno mi sklouzl konec zářivě zeleného šátku, který jsem měla omotaný kolem hlavy. Hodila jsem ho zpátky na záda. Dokonce ani ty krásné tmavozelené žabky, které na něm byly, mi nedokázaly zvednout náladu.

Deandre se uvelebil na nejvyšším schodu. Naše schodiště vede na podestu, zatočí se, stoupá na další podestu, znovu se zatočí a pokračuje nahoru, takže vlastně seděl naproti mně, jen o poschodí výš. Opřel se o zábradlí a čekal.

Čekání je figl, který se naučil od mámy. Myslím, že na její pacienty vždycky zabere. Když prohlásí, že nechtějí mluvit, máma tam jen klidně, tiše sedí, až konečně něco řeknou. Někdy musela čekat víc než jedno sezení. Jenže mě ten figl s čekáním dokáže zlomit za necelých pět minut.

„Tak *dobře*,“ vzdala jsem to. „Jde o Rózu.“

„Zase Róza?“ prohodil. „Vždyť se hádáte pořád.“

„Nehádáme se *pořád*,“ namítla jsem. „Jenom letos. Ve čtvrtém ročníku to bylo mnohem jednodušší než v pátém.“

Ve čtvrtém ročníku chodila Pippa do jiné třídy. Ve čtvrtém ročníku jsem byla jednoznačně Rózina nejlepší kamarádka. Ve čtvrtém ročníku mi všechno říkala, jezdily jsme spolu na nákupy a nikdy mě nenapadlo, že má někoho radši než mě.

Jenže teď byla Pippa s námi ve třídě slečny Applebaumové a Róza s ní trávila každou minutu. Pippa chodila skoro každý den po vyučování k ní domů. Někdy mě taky pozvaly, ale občas Róza zapomněla, nebo – jak jsem se obávala – se možná rozhodla, že mě tam nechce.

Ne že by mi Pippa vadila. Na Pippě *nikomu* nic nevadí; je tichá, milá, nudná a v podstatě tam ani není. Nemyslím si, že by to dělala schválně. Na to podle mě není dost chytrá ani záludná. Róza ji však z nějakého důvodu *milujeeee*, a proto je teď všechno jiné, než má být.

Deandre si odfrkl. „Myslíš, že je pátý ročník těžký?“ zeptal se. „Zkus –“

„– střední školu,“ dokončila jsem společně s ním. „Jasně, já vím.“ Právě začal chodit do prváku a pořád mi vykládal děsivé historky o tom, jak je střední strašná a kolik tam má povinností. Tvrdil, že mě na to radši připraví, abych nebyla za čtyři roky překvapená, ale já na to jen: *Hm, to je v pohodě, každopádně díky!*

„Měla bys vidět, kolik mám úkolů z geometrie,“ postěžoval si a otráveně zavrtěl hlavou.

„Hele, čí je to sezení, tvoje, nebo moje?“ zeptala jsem se.

Deandre se usmál. Letos se rozhodl nosit afrocopánky, ve kterých vypadal starší, a dost mu to slušelo. Skoro mám také nutkání zkusit nějaký nový účes, ale od první třídy si vlasy stahuju nejrůznějšími barevnými šátky do kudrnatého pufu, takže nevím jistě, jestli už jsem připravená na změnu.

„Možná jen potřebuješ najít něco, co vás může s Rózou spojit,“ poznamenal Deandre. „Něco, co máte společného.“ Pokrčil rameny. „Nebo by sis třeba měla najít jinou nejlepší kámošku, Róza je stejně dost hlučná.“

A tehdy jsem dostala fantastický, úžasný, báječný, šílený nápad. Byla jsem z něj tak nadšená, až jsem se zapomněla na Deandra naštvat, že moji kamarádku urazil.

„To je ono!“ zajásala jsem a vyskočila ze schodu. „Máš naprostou pravdu!“ Rozběhla jsem se, pak jsem se otočila a zamávala mu. „Díky, Deandre!“ Naši jsou taky posedlí vyjadřováním uznání a děkováním snad úplně za všechno.

„Ééé,“ slyšela jsem ho zamumlat. „Co –“

Ale to už jsem byla za rohem v tátově pracovně. Seděl u počítače a psal jeden ze svých článků pro nějaký fajnový časák o psychologii.

„TATI!“ vykřikla jsem, takže leknutím o metr nadskočil.

„Michelle!“ vydechl šokovaně. „Co jsme si říkali o zdvořilé interakci a vnitřních hlasech?“ Posunul si brýle na nose

a vrhl na mě přísný pohled, který, jak vím, občas trénuje v zrcadle, protože jsem ho při tom načapala. Taky jsem se ho snažila používat, ale u mě to nikdo nebere vážně.

„Promiň,“ omluvila jsem se. „Právě jsem dostala *báječný* nápad!“

Tátova pracovna je ve skutečnosti kumbál mezi obývacím a koupětem – což je pokoj, kde se často jen tak povalujeme u telky – takže jsem dveřmi na protější straně viděla, jak si máma čte na bílé kožené pohovce. Zvedla oči od knížky a já tátu oběhla, aby mě oba slyšeli.

„Posloucháte?“ zeptala jsem se. „Myslím, že bychom si měli pořídit psa.“

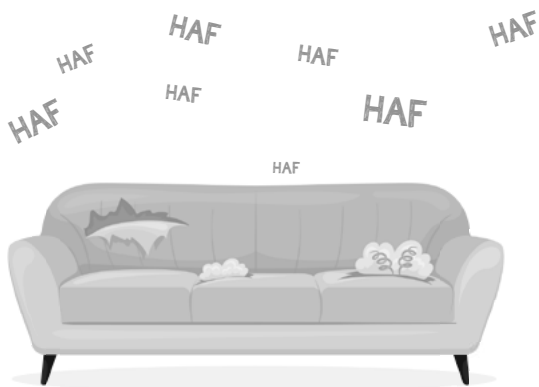
„Psa,“ zopakovala máma a pobaveně se na tátu podívala.

„Naučil by nás zodpovědnosti,“ objasnila jsem. „My bychom se naučili, jak ho vycvičit a starat se o něj, ty bys určitě dozvěděl nejružnější zajímavé věci o psychologii zvířat a možná bys o tom mohl napsat nějaké články, protože psychologie psů je teď v kurzu, takže by to bylo fakt super a –“

„Dýchej, Michelle,“ poradila mi máma, ale usmívala se.

„Shodou okolností,“ řekl táta, „jsme o tom taky přemýšleli.“

Kapitola 2

Hned odpoledne jsme jeli do psího útulku. Celou cestu tam jsem byla šíleně nedočkává. Málem jsem si čtyřikrát stáhla šátek z hlavy, protože jsem si s ním pořád hrála.

Tohle všechno změní. Budu mít psa, Róza bude mít psa a Pippa jen velkého, lenivého kocoura. Mohly bychom s Rózou společně venčit naše psy v parku. Zavolá mi, zapomeneme zavolat Pippě. Zase budu mít svoji nejlepší kamarádku.

A navíc psa! Bylo mi dokonce úplně jedno, jaká to bude rasa. Pes je pes, ne? Běhá, hraje si, olizuje si obličej a spí na gauči, když se díváte na telku. Jednoduché jako facka. Takhle jsem si to představovala.

Kdyby táta věděl, o čem přemýšlím, vsadím se, že bych dostala přednášku o přehnaných očekáváních a konfron-

taci s realitou. Ale já přednášku nepotřebovala – protože i když jsem to ještě nevěděla, za pouhých pár hodin mě s realitou čekal fakt tvrdý střet.

„Budeme mít psa!“ vyhrkla jsem a štouchla Deandra do ramene.

„Au!“ vyjekl. „Já vím. Uši mi fungují.“

„Když mi bylo tolik co tobě, Michelle, měla jsem korigo“, řekla mi máma. „Fenku Isoldu – byla zlatíčko.“

„My jsme vždycky měli voříšky“, prohodil táta. „Můj první čistokrevný pes byla Loulou.“

Loulou byla vysloužilý závodní chrt, kterého naši adoptovali krátce po svatbě. Jsem s ní vyfocená, když mi byly dva a Deandroví šest, ale nepamatuju si na ni. Byla fakt krásná, s dlouhýma nohama a protáhlým elegantním čenichem.

„Třeba si pořídíme dalšího chrta“, zadoufal Deandre. Viděla jsem fotky, jak spí s Loulou venku na sluníčku, stulení k sobě jako dvě štěňata.

„Uvidíme, co nám nabídnou“, pronesla máma a zajela na parkoviště před útulkem. „Nejspíš tady budou hlavně voříšci, ale to je v pohodě. Já i tatínek si myslíme, že je důležité adoptovat si pejška z útulku.“

„Abychom mu poskytl krásný domov!“ řekla jsem. „Chudáček opuštěný pejsek!“ Líbila se mi představa, že zachráníme osamělého pejška, který bude mít konečně pocit, že ho někdo chce.